

hold til andre, for det er jo det, vi kommer til at diskutere.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at min bekymring er, at hvis ikke vi gør det og tager den diskussion åbent her, så er det, der vil ske, at de ca. 100 mio. kr., som metroselskabet mangler hvert år, på grund af at man ikke kan leve op til passagerprognoserne, bliver tørret af på DSB S-tog og busserne i hovedstadsområdet. Og det tror jeg ikke var meningen med den kollektive trafik i hovedstaden.

Det kan heller ikke være meningen, at busserne og S-togene i hovedstaden skal blive endnu dårligere, fordi metroselskabet ikke kan levere de passagertal, som vi havde håbet. Derfor synes jeg, det ville have været mere fair at finde de penge på en anden måde, og derfor er det også et spørgsmål, der optager os.

Det kan så løses på flere måder. Vi kan bare tage det ud af loven, og så kan de partier, der vil tage ansvar for at gøre den kollektive trafik i hovedstaden mere dårlig, gøre det, det kan vi jo ikke forhindre. Men vi vil bare nødig lægge stemmer til, at man gør den kollektive trafik i hovedstaden dårligere.

Det sidste område, vi er lidt optagede af, men hvor vi også har en lidt fleksibel indgang til det, er det med takstloftet. Vi har jo om nogen kæmpet for at få ikke bare et takstloft, men også lave-ter takster. Og det får vi næppe igennem med regeringspartierne og Dansk Folkeparti.

Det, vi vil være meget optagede af – lad mig bare sige det på den måde – er, at vi heller ikke med sådan et takstloft binder trafikalselskaberne på hænder og fødder. Der kan jo være brug for at omrokere, sådan at man kan foretage en offensiv investering på én type kollektiv trafik og slække lidt på en anden.

Vi har i Det Radikale Venstre diskuteret, om en model kunne være, at vi gør det, som vi gør på daginstitutionsområdet, altså lægger et loft for, hvor stor brugerandelen, brugerbetalingen, må være af de samlede udgifter. Det er også muligt, at man kan opnå den samme fleksibilitet inden for regeringens forslag, det kigger vi åbent på. Det er bare for at sige, at vi ikke skal binde dem på hænder og fødder, selv om vi er enige i den overordnede målsætning: at sikre, at det ikke går fuldstændig amok, som det er sket de sidste 3-4 år.

Det sidste, jeg så vil nævne, er en generel bekymring i forhold til hele strukturreformen, som vi næppe kan forhandle her i dag. Men det er klart, at i Det Radikale Venstre er vi enormt kedede

af, at vi ikke har et større overblik over økonomien. Det gælder ikke kun på det her område, det gælder på mange andre. Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge ministeren her til sidst, om han har en forestilling om, hvornår vi bare tilnærmelsesvis kan have nogle ideer om, hvad det her får af økonomiske konsekvenser, og hvad regionerne skal have osv.

Det er klart, at jo mere klarhed, vi kan få over den del, jo lettere er det også at vide, hvad det er, man går ind til. Det er lidt svært at sætte sig ind bag rattet på en bil – også selv om der er flere partier med – tage bind for øjnene og køre derudad. Det er ikke en praksis, vi normalt ynder i Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Nu har jeg noteret mig, at hr. Martin Lidegaard også gennem spørgsmål til tidligere ordførere har interesseret sig voldsomt meget for økonomien. Derfor er jeg nødt til at spørge hr. Lidegaard: Skal jeg forstå det spørgsmål, som hr. Lidegaard tidligere stillede, sådan, at medmindre der ligger noget meget klart om økonomien, så er Det Radikale Venstre faktisk slet ikke interesseret i at gå ind og bidrage til eventuelt i sidste ende at stemme for det her lovforslag? For jeg har jo kunnet høre, at det er økonomien, der optager hr. Lidegaard.

Så kan det godt være, at hr. Lidegaard i sin tale nu nævner fire forskellige punkter. Det er også dem, der fremgår af den pressemeddelelse, hr. Lidegaard tidligere har sendt ud i dag. Men jeg vil spørge helt konkret: Vægter Det Radikale Venstre økonomien så meget, at det er det, der gør, at uanset hvad man ellers kan forhandle sig frem til, så vil Det Radikale Venstre sige nej til at støtte det her lovforslag?

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Økonomien indeholder jo flere elementer, og jeg vil have svært ved her helt præcis at sige, hvor vores smertegrænse ligger.

Men på andre områder, f.eks. miljøområdet, som jeg også har ansvaret for at forhandle, har man dog været i stand til i det mindste at prøve at beskrive fordelingen af årsværk på de forskellige niveauer, hvilke konsekvenser det nogenlunde vil have, når man sådan rokerer rundt. Og det er da altid et stort fremskridt, at man kan komme så langt.